

Jaume i Àngela Icart: de l'impressionisme a l'abstracció, l'art generacional

Sant Celoni. **Jaume Icart (pare) i Àngela Icart (filla) són dos artistes de Granollers i només cal veure la seva obra per entendre-ho de seguida. Des d'aquest darrer cap de setmana i fins al proper 28 de març exposen a Can Ramis, a Sant Celoni, mentre recorden els seus anys passats a la Batllòria, terme municipal d'aquest municipi baixmontsenyenc. Són dues generacions que amb estils diferents han seguit un mateix camí: la pintura.**

Dues generacions d'art que exposen plegades "De l'impressionisme a l'abstracció". Per ells l'art és anar a poc a poc, és pintar, és reconèixer, és recordar i és imaginar i tot amb calma, amb voluntat de dedicació, de perseverança, d'esforç i de "passió en tots aquells viatges viscuts, els horitzons immensos, els infinits més enllà del color, de la llum. I agrair, decorar, estimar, pertànyer... i pintar", diu Àngela Icart.

És clar que l'art es porta a dins i **Jaume Icart** n'ha estat fidel tota la seva vida, avui encara. "El meu enamorament, vehicle de vibracions i emocions, diàleg entre indrets i contrades és la font d'inspiració per retratar la vida". El seu afany ha estat pintar i és feliç veient l'evolució creixent que experimenten dia a dia els alumnes. Són el seu motor. No dubta en expressar la seva satisfacció "els gens han fet bona feina. L'Angelina i la Raquel són el meu futur. Sé que serà fructífer", asse-

Pare i filla exposen a Sant Celoni.

gura Jaume Icart que el proper 14 de maig inaugurarà a Granollers una nova exposició conjunta amb la seva filla i la seva néta, **Raquel Xamani**.

La generació continua. Aquesta exposició es pot visitar a Can Ramis, a la plaça de la Vila de Sant Celoni,

de dijous a dissabte de 6 a 8 del vespre i els diumenges i festius de les 12 a 2/4 de 2 del migdia i de 6 a 8 del vespre.

JORDI PURTÍ

COLUMNA D'ART

Carme Abaigés: la psicologia, base artística d'una exposició

La mostra d'escultures i dibuixos que la galeria A/B de Granollers presenta de l'artista **Carme Abaigés**, no deixa indiferent ningú. No és una mostra agradable a la mirada, a primer cop d'ull, però esdevé fascinant per la lluminositat interior que genera. La indefinició personal esdevé el dard de Cupido de l'enamorament. Una altra característica la trobem en la mirada de les figures i dels dibuixos, mirada que sempre s'endevina encara que, a vegades, els ulls no estiguin prou definits. I encara una tercera i tal vegada una quarta. La tercera rau en el llenguatge de la postura de les figures i la quarta en la insinuació d'un possible moviment. Un seguit de circumstàncies, que malgrat trobar-nos davant de matèria inorgànica, ens fa pensar en la vida. Perquè totes les obres són un himne a la vida.

El color gris de gairebé totes les figures tramet unes vibracions emotives rubricades per una mena de benes que embolcallen un xic desordenadament algunes parts del cos humà, donant-li una sensació un xic de misteri. La indefinició no intueix cap signe negatiu d'infelicitat, ans al contrari, denuncia una recerca cap a l'infinit. Les formes juguen un paper transcendent en la definició personal perquè a través d'elles es pot conèixer el sexe però amb la peculiaritat que no s'hi troben indicis d'erotisme. Un conjunt de tres figures amb el títol de *Les tres Maries* per la seva postura, les tres assegudes sobre el mateix banc, les tres amb les mans agafades davant la panxa i les tres mirant en direccions diferents, generen diverses interpretacions des del desig maternal, al descobriment de la vàlua del veí, el nerviosisme per allò que s'espera i no se sap prou bé què serà, la necessitat de la paciència com també el sentiment de la pròpia vàlua interior.

Un cap, de tamany natural, si seguim la seva mirada podem endevinar que la seva mirada és una recerca d'ell mateix preguntant-se, on sóc? Què hi faig aquí? En totes les escultures i pintures la sensibilitat es descobreix més en el missatge que en la mateixa figura. Però la sensibilitat femenina clama amb una veu prou poderosa per deixar d'escoltar-la. La psicologia de la indefinició i del silenci.

JOAN SALA VILA

COLUMNA DE TEATRE

Teatre Auditori i Teatre de Ponent: excel·lent, excel·lent

És l'exclamació del públic que sortia del Teatre Auditori i del Teatre Ponent el darrer cap de setmana. El Teatre Auditori amb l'òpera *Tosca* i el Teatre Ponent amb el monòleg còmic *El chou*. Que l'òpera clàssica interessa al gran públic és un fet que es va fer palès diumenge a la tarda en el Teatre Auditori de Granollers amb la posada en escena de "Tosca", una de les grans òperes de l'extraordinari compositor italià **Giuseppe Puccini**. Des dels primers compasos la poderosa música de Puccini va embolcallar totes les persones que omplien a vessar el pati de butaques.

"Tosca" té tots els ingredients de les grans representacions: amor, gelosia, sexe, poder polític, traïció, corrupció, elements que faran que dos joves enamorats, la diva Flòria Tosca i el pintor revolucionari Cavaradossi es vegin atrapat en la trampa preparada pel malvat cap de policia de Roma, Scarpia, desencadenant-se la tragèdia dels tres protagonistes. Puccini va saber donar-li a aquesta òpera una orquestració rica i original amb un extraordinari sentit teatral que fan que aquesta peça formi part del repertori interna-

cional. A destacar les extraordinàries veus dels tres personatges principals, així com del cor juvenil Orfeó de Sabadell i del cor Amics de l'Òpera de Sabadell i de l'Orquestra Simfònica del Vallès. Una vetllada per repetir.

El Chou de la companyia Pot de Plom, interpretat per l'extraordinari còmic **Xavi Castillo**, d'Alcoi (Alacant), juga amb una rara habilitat el paper de la ironia i fins i tot el sarcasme com elements d'efectes lúdics que creen un ambient d'espectacle tal que converteixen l'espectador en un actor més. Un monòleg francament interactiu. Tot l'espectacle és una dura crítica social de la política municipal i autonòmica en relació a un esdeveniment esportiu destinat a les grans fortunes del món, com és la famosa Copa Amèrica, de vela. Un chou crític, irònic, però creatiu i podríem afegir-hi pedagògic, amb la pedagogia del poble. L'actor Xavi Castillo demostra una

L'òpera, la gran aliada amb el Teatre Auditori de Granollers.

gran capacitat d'adaptació al moment, improvisant si s'escau sense perdre mai el fil conductor del monòleg. Malgrat el protagonisme de la part lúdica i còmica crida l'atenció com aprofita les oportunitats per donar netes lliçons de geografia i fins i tot d'història. Una manera de fer país, malgrat ser rebutjat per sectors polítics i religiosos, incapaces d'encetar un diàleg de la veritat a través de la ironia. Com en l'òpera, podem acabar dient: una vetllada per repetir.

JOAN SALA VILA